

ΑΓΓΛΟΥ ΔΙΑΘΗΚΗ.

Πλούσιός τις Ἄγγλος ἀφῆκε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν εἰς τὴν Μίς Β. . . . Ἡ Μίς Β. . . . δὲν ἐγνώριζε ποσῶς τὸν Ἄγγλον αὐτὸν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη, ὅταν ἔλαβε τὴν εἰδησιν ταύτην, νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς μεγάλης τοῦ Ἄγγλου πρὸς αὐτὴν γενναϊότητος. Ἴδου αὐτολεξεῖ τὰ τῆς διαθήκης :

« Παρακαλῶ τὴν Μίς Β. . . . νὰ δεχθῇ πᾶσαν μου τὴν περιουσίαν, συνισταμένην ἐκ πέντε ἑκατομμυρίων λιρῶν, ὡς μικρὸν δῶρον ἀπέναντι τῆς ἀπεριγράπτου ἡδονῆς, ἣν εἶχον αἰσθανθῆ ἐπὶ τρία δλόκληρα ἔτη, θανμάζων τὴν ἀξιολάτρευτον αὐτῆς μύτην. »

Μετὰ τὴν ἀποσφράγισιν τῆς διαθήκης, οἱ ἐκτελεστοὶ αὐτῆς μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Μίς Β. . . . ἵνα τῇ ἀναγγείλωσι τὰ τῆς διαθήκης. Ἡ Κυρία, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτης ἔρεινεν εἰς μεγίστην ἔκστασιν. Τὸ ὄνομα τοῦ διαθέτου ἦν εἰς αὐτὴν ἄγνωστον· οὐδεμίαν δὲ συγγένειαν εἶ καὶ ἀπομακρυσμένη ὑπῆρχε μεταξὺ των. Φοβηθεῖσα μὴ συνέβη λάθος τι, ἠρώτησεν ἂν εἶχον ἐνταφίσει τὸ σῶμα τοῦ Ἄγγλου· « ὄχι ἀπεκρίθησαν. — Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἴδω. » Ἀφοῦ τὸν εἶδε. — « Αὐτὸς εἶναι εἶπεν· ναι, αὐτὸς ἐπὶ τρία δλόκληρα ἔτη ἦτο ἐρωτευμένος με ἐμὲ καὶ με ἠκολούθη παντοῦ, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὴν ἐκκλησίαν . . . μοι ἔπεμπε καθ' ἑκάστην στίχους, δι' ὧν περιέγραφε μεθ' ἱκανῆς ποιητικῆς φαντασίας τὰς καλλονὰς τῆς μύτης μου! Ὅσκις με ἀπῆντα καθ' ὄδον, ἴστατο καὶ με ἐθεώρει με τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν. »

Εἶτα ἠνοῖξαν κιβώτιόν τι, ὅπου ὑπῆρχον διάφορα χαρτία τοῦ μακαρίτου· μεταξὺ αὐτῶν εὔρον πολλοὺς στίχους ὑπὲρ τῆς ὠραίας καὶ μεγαλοπρεποῦς μύτης τῆς Μίς Β. . . . καὶ διάφορα σχέδια παριστάνοντα, ἀλλοῦ κατὰ μέτωπον, ἀλλοῦ κατὰ κρόταφον τὸ πρόσωπον αὐτῆς.

Ἡ Μίς Β. . . . χάρις τὴν ἰδιοτροπίαν

τοῦ Ἄγγλου, εὐρέθη αἴφνης πλουσιωτάτη, ἐνῶ οἱ δυστυχεῖς συγγενεῖς αὐτοῦ δὲν ἔλαβον εἰμὴ τὰς ζωγραφίας, τὰς παριστώσας τὴν μύτην τῆς Μίς Β. . . .

Τὸ περίεργον ἦτο ὅτι ἐκτὸς τῆς μεγάλης ρίνος, ἡ Κυρία αὕτη δὲν εἶχε τι ἀξιοσημείωτον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Ο ΜΑΪΟΣ.

Τὸν Μάϊον οἱ ποιηταὶ καλοῦσι ξαυθομάλην, ἄλλοι ποιητικώτερον τὸν λέγουσι χρυσομάλην. Ἀφοῦ τὸν Μάϊον σου σὺ τὸν ἀνθρωποποίησας Πρόπει καὶ κατὰ φυσικὸν νόμον νὰ τὸν ἀσπρίσῃς. Ὁ πάππος κ' ὁ προπάππος μου τὸν ξεύρουσι πρὸ χρόνων Κ' ἐνῶ οἱ πάντες ἡσπρίσαν αὐτὸς θὰ μένη μόνον ; Ναι κοριτσάκι μου χρυσὸ, αὐτὸς εἶν' ἀσπρομάλης, Καὶ ξαυθομάλης γίνεται φενακίην ἂν τοῦ βάλῃς. Νὰ βλέπῃς κοριτσάκι μου, γέρο τὸν Μάϊόν σου, Λυπεῖσαι, καὶ αἰσθάνομαι τὸν ἄρατον καίμεν σου. Τὸν φίλον σου τὸν Μάϊον νὰ βλέπῃς νὰ ἀσπρίξῃ, Τοῦτο τὸ γῆρας τὸ πικρὸν, κόρη, σὲ ἐνθυμίζει, Τὰ δὲ ξανθὰ σου τὰ μαλλιά, φίλη μου, τὰ μεγάλα Λυπεῖσαι ὅτι καὶ αὐτὰ θ' ἀσπρίσουν σὰν τὸ γάλα. Ἀλλὰ τοιαύτη δυστυχῶς, τοιαύτη εἶν' ἡ φύσις, Καὶ ὁ παππούς μου ἀσπρίσῃ, κ' ἐγὼ κ' αὐθ' ἀσπρίσῃς

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Πάντα γελῶ, πάντα πρῶδ', κ' αἱ νέαι μ' ἀγαπῶσι.
Οἱ νέοι ἕως νὰ ἐλθῶ τὸν χρόνον τὸν μετρώσι.
Λεῖπω τὸ καλοκαίριον· ἡ ἔσση μ' ἀφανίζει,
Ἔρχομαι ὅταν ἡ χιὼν νὰ φαίνεται ἀρχίζῃ.
Τὰ ἔτη μου εἶναι πολλὰ, ἀλλ' ἡ καρδιά μου βράζει,
Ἡ γραία μ' ἀγαπᾷ πολὺ, πλὴν δὲν με πλησιάζει.
Αὐτοὶ δὲν τὴν θέλω, διότι τὴν μισῶ,
Πάντα μὲ νέους θέλω νὰ εἶμαι νὰ μεθῶ.
Ἄν ν' ἀφαιρέσῃς πειραθῆς τὸ ἀρχικόν μου γράμμα,
Ἄγνώριστες παντάπασι γίνομαι ἐν τῷ ἅμα.
Χάνω τὴν ἰδιότητα εὐθὺς τοῦ χαρακτήρος,
Λευκὸς σὰν γάλα γίνομαι λιγνὸς ὡσὰν ὁ ταύρος.